

Σταμάτησε άραγε το καθεστώς να υπονομεύει το επαναστατικό υποκείμενο; Του Δ. Πατέλη

Σταμάτησε άραγε το καθεστώς να υπονομεύει την συγκρότηση και δράση του επαναστατικού υποκειμένου;

Ήταν άραγε η ασφαλίτικη «Προσωρινή Διοίκηση του ΚΚΕ» επί Μεταξά η τελευταία υπονομευτική ενέργεια εισοδισμού του καθεστώτος;

Σαν σήμερα, το 1940 Συγκροτείται η «Προσωρινή Διοίκηση του ΚΚΕ», που καθοδηγούταν από την Ασφάλεια του καθεστώτος της δικτατορίας Μεταξά.



© Ελευθεροτυπία με την άδεια

Μήπως έληξαν τότε τέτοιου είδους υπονομευτικά εγχειρήματα;

Κάποιοι θεωρούν ότι δήθεν παρόμοια χειραγώγηση αποτελούσε μεμονωμένο περιστατικό, συνδεδεμένο με την τότε ιστορική συγκυρία, με την ιδιοτυπία του καθεστώτος, με την βαθιά παρανομία κ.λπ.

Έτσι, προβάλλονται και εκλαμβάνονται όλα αυτά ως μια «ιστορικά παρωχημένη πρακτική», η οποία -για κάποιους μυστηριώδεις λόγους- δήθεν δεν θα μπορούσε να επαναληφθεί σήμερα!... Οποία αφέλεια!;

Πράκτορες και γενίτσαροι...

Δεν χρειάζεται να απαριθμήσω ενδεικτικά -πέραν των κρυφών και ανεξιχνίαστων- πληθώρα αποκεκαλυμμένων πρακτόρων του καθεστώτος, που ενώ διετέλεσαν επί μακρόν ανώτερα και ανώτατα ηγετικά/καθοδηγητικά στελέχη του

ΚΚΕ και άλλων οργανώσεων της αριστεράς σε υπεύθυνες θέσης επιρροής, άλλαξαν εύκολα στρατόπεδο, με ή χωρίς ενδιάμεσους σταθμούς, μεταπήδησαν στην παράταξη του ταξικού εχθρού, υπηρέτησαν και υπηρετούν σε ύπατα αξιώματα του καθεστώτος του κεφαλαίου, σε ιδεολογικούς μηχανισμούς, σε ΜΜΕ κ.λπ. Το φαινόμενο αυτό αποτελεί μόνο την ορατή πλευρά του παγόβουνου...

Κάποιοι μάλιστα ανέλαβαν θέσεις ακόμα και σε κομβικά υπουργεία (εξωτερικών, άμυνας, δημόσιας τάξης), η στελέχωση των οποίων στην Ελλάδα (ιδιαίτερα μετά το καθεστώς που εγκαθίδρυσε η επέμβαση-εισβολή των Αγγλο-Αμερικανών σε συνεργασία με τις πλειοψηφικά δωσιλογικές ντόπιες δυνάμεις της αστικής τάξης μετά την ήττα του ΔΣΕ στον ταξικό-πολιτικό «εμφύλιο» πόλεμο) κατά τεκμήριο δεν πραγματώνεται χωρίς την πέραν του Ατλαντικού έγκριση/εισήγηση ως εκ των ων ουκ άνευ όρο...

Το εάν και κατά πόσο παρόμοια στελέχη επιτελούσαν ή/και επιτελούν τέτοιους ρόλους εξ υπαρχής, ακούσια – ασυνείδητα, από αφέλεια, εθελοντικά ή απ' ευθείας σε εντεταλμένη υπηρεσία, καθώς και η διακρίβωση της εκάστοτε ιστορικής στιγμής μετάβασης από την φάση της «εθελοντικής» εκ των πραγμάτων εξυπηρέτησης στην φάση της συνειδητής και σκόπιμης «επαγγελματική – υπηρεσιακή» διεκπεραίωση τέτοιου έργου, είναι ζήτημα τεχνικό, δευτερεύον και εποσιώδες...



Φανταστείτε τι γίνεται σε κατώτερα κλιμάκια, ιδιαίτερα σε συνθήκες μακροχρόνιας ειρηνικής περιόδου του κινήματος, με την συνακόλουθη ενσωμάτωση-ενθυλάκωση στο σύστημα, με την καλλιέργεια αντίστοιχων κομφορμιστικών νοοτροπιών, στάσεων ζωής και συμπεριφορών... Τα φαινόμενα νομοτελούς εκφυλισμού του κινήματος που ανέδειξε αναφορικά με την Β' Διεθνή ο Λένιν φαντάζουν αθώα

και παιδαριώδη πταίσματα μπροστά στον σημερινό εκφυλισμό.



Η παρατεταμένη ειρηνική περίοδος γεννά νομοτελώς τον απορροιασμό στο εργατικό κίνημα: «Ο σχετικά «ειρηνικός» χαρακτήρας της περιόδου 1871-1914 έθριψε τον απορροιασμό στην αρχή σαν διάθεση, έπειτα σαν κατεύθυνση και τέλος σαν ομάδα ή στρώμα της εργατικής γραφειοκρατίας και των μικροαστών συνοδοιπόρων. Τα στοιχεία αυτά μπόρεσαν να επιβληθούν στο εργατικό κίνημα μόνο γιατί στα Λόγια παραδέχονταν τους επαναστατικούς σκοπούς και την επαναστατική τακτική.

Μπόρεσαν να κατακτήσουν την εμπιστοσύνη των μαζών γιατί ορκίζονταν πως όλη η «ειρηνική» δουλειά είναι τάχα μόνο προετοιμασία για την προλεταριακή επανάσταση. Η αντίφαση αυτή ήταν ένα απόστημα, που κάποια έπρεπε να σπάσει και έσπασε...» Λένιν «Η χρεοκοπία της II Διεθνούς». Άπαντα, τ. 27.

Ομάδα Επαναστατικής Θεωρίας

Επαναστατικά λόγια και αντεπαναστατικά έργα...

Όπως έδειξε και η ασφαλίτικη «προσωρινή διοίκηση» του 1940, οι πομπώδεις διακηρύξεις «επαναστατικότητας» και η επίκληση αντίστοιχων συνθημάτων/ρητορικής ή/και αργκό, λειτουργούν κάλλιστα ως προπέτασμα καπνού για αντίστοιχες πρακτικές.

Μάλιστα, η αποτελεσματικότητα της χειραγώγησης δεν κρίνεται κυρίως ορθολογικά από το επιστημονικό μαρξιστικό περιεχόμενο των θέσεων της, αλλά από την μαζική συστηματική χειραγωγική/προπαγανδιστική υποβολή και επιβολή της δια της επανάληψης, από την «επισημότητα» της έγκρισής της σε ηγετικά κλιμάκια μηχανισμών, από την οπαδική/αγελαία εδραίωσή της σε επίπεδο στερεοτύπων και εξαρτημένων αντανακλαστικών ομάδων αναφοράς...

Εδώ ο κοινωνικοψυχολογικός και ψυχολογικός μηχανισμός εγχάραξης/ενστάλαξης στοχεύει κατ' εξοχήν σε πτυχές του ασυνείδητου ψυχιισμού, συνδεδεμένες κυρίως με το βίωμα του «ανήκειν», με την εύκαιρη και λειτουργική διάκριση «των δικών μας» έναντι των «άλλων» κ.λπ...

Η αποτελεσματικότητα αυτού του μηχανισμού συναρτάται με την χαρακτηριστική για τον φορέα χειραγωγικών ιδεολογημάτων ψευδαίσθηση της «κατοχής της αλήθειας», της «εσαεί σωστής γραμμής» κ.λπ., όχι ως αποτέλεσμα εσωτερίκευσης χειραγωγικών πρακτικών, αλλά σαν να είναι «δική του συνειδητή και σκόπιμη επιλογή»...

Από τον εμπειροτεχνικό ερασιτεχνισμό στην επιστημονική τεχνογνωσία της χειραγώγησης.

Έκτοτε, ουδέποτε οι μηχανισμοί του βαθέως κράτους/παρακράτους του καθεστώτος του κεφαλαίου παραιτήθηκαν από τις συστηματικές προσπάθειές τους για διείδυση στις οργανώσεις των κομμουνιστών και ευρύτερα του λαϊκού

κινήματος, με στόχο την χειραγώγηση και την διάλυσή τους, δηλ. την υπονόμευση/ακύρωση συγκρότησης και ανάπτυξης νικηφόρου επαναστατικού θεωρητικού και κοινωνικοπολιτικού επαναστατικού υποκειμένου.

Τουναντίον: έχουν αναπτύξει αυτές τις πρακτικές και με όρους διακρατικής επιβολής, σε επίπεδο συστηματικής διεπιστημονικά τεκμηριωμένης τεχνογνωσίας!



Σήμερα, εκ των πραγμάτων και κατά τεκμήριο (όπως δείχνουν οι κατά καιρούς αποκαλύψεις μυστικών εγγράφων κ.ο.κ.), το καθεστώς διαθέτει ποικίλες ασύγκριτα περισσότερες, μεγαλύτερες, αποτελεσματικότερες, συστηματικότερες και εξαιρετικά αποτελεσματικότερες, τεχνολογικά προηγμένες, συγκεκαλυμμένες και απροκάλυπτες μεθόδους, μέσα και τρόπους τέτοιας υποβολής και επιβολής διαλυτικής δράσης, «εισοδισμού»^[1] πρακτόρων κ.λπ. που έχουν ιδιαίτερα διακρατικό χαρακτήρα ως προς την οργάνωση και εκπαίδευση στελεχών, τις υποδομές και τον συντονισμό τους.

Πίσω από τις πλέον αλλόκοτες, παρδαλές, αποπροσανατολιστικές, εκτός τόπου και χρόνου διαλυτικές «θεωρίες», «θέσεις», «τοποθετήσεις», δογματικά ιδεολογήματα (καταφανώς άσχετα με την επαναστατική θεωρία και μεθοδολογία αλλά και με τον στοιχειώδη ορθολογισμό) που κατά καιρούς λανσάρονται κατ' αρχάς ως παράξενες, ως «περιθωριακές», ως «γραφικές» κ.λπ., ενώ στη συνέχεια προβάλλονται -και εν πολλοίς επιβάλλονται- κλιμακωτά και εδραιώνονται σε κύκλους της αριστεράς, καλό είναι να λαμβάνεται υπ' όψιν και αυτός ο κάθε

άλλο παρά αποκλειστικά «συνομοσιολογικού» χαρακτήρα ιστορικά δοκιμασμένος παράγων...

Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση π.χ. των μεταμοντέρνων νεοφιλελεύθερων αστικών ιδεολογημάτων-δογμάτων περί «ταυτοτήτων φύλου» κ.λπ. αναγόμενων συλλήβδην σε «κοινωνική ή/και συμβολική κατασκευή». Αρχικά όλα αυτά αντιμετωπίστηκαν από την αριστερά με θυμηδία. Σήμερα πλέον έχει καταντήσει να εκλαμβάνονται σε κάποιους κύκλους μαζικά ως «αυταπόδεικτη επιστημονική αλήθεια» και ως «κριτήριο σύγχρονης επαναστατικότητας»!... (βλ. π.χ. [Πατέλης Δ. Επιτακτική η ανάγκη συντριβής των ιδεολογημάτων και πρακτικών του αστικού δικαιωματοσμού. ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ 2021. 5. 20](#)).

Είναι άραγε η κάθε παρελκυστική μονομέρεια, η κάθε αντιμαρξιστική, ανορθολογική και αντιδιαλεκτική αρλούμπα κατασκεύασμα εντεταλμένων πρακτόρων;

Σε καμία περίπτωση. Ακόμα και το πιο αυθαίρετο μεταφυσικό ιδεολόγημα/δόγμα αποκτά απήχηση, στο βαθμό που βρίσκει ευήκοον ους, στο βαθμό που υπάρχουν για αυτό προσλαμβάνουσες παραστάσεις, στο βαθμό που έστω εν μέρει ανταποκρίνεται σε αλλοτριωμένες ανάγκες και βιώματα της καθημερινότητας, στο βαθμό που συνάδει με το πλέγμα πρακτικών αυταπατών που γεννά καθημερινά η ασυνείδητη, άκριτη και επιστημονικά ανεπεξέργαστη εμπλοκή, ο εγκλωβισμός του ανθρώπου στο πλέγμα των κυρίαρχων κεφαλαιοκρατικών σχέσεων παραγωγής και των αντεστραμμένων μορφών πρόσληψης που αυτές παράγουν και αναπαράγουν καθημερινά.

Άλλωστε, σε αυτό το στοιχείο των αντικειμενικά και αυθόρμητα ανακυπτουσών πρακτικών αυταπατών της αλλοτριωμένης συνείδησης διαφόρων ειδών και επιπέδων κρύβεται το μυστικό της επιτυχίας κάθε ιδεολογικής χειραγώγησης.

Η ιδεολογική και κοσμοθεωρητική αφύπνιση, η άρση του ανθρώπου στο επίπεδο της επιστημονικά τεκμηριωμένης ταξικής επαναστατικής κοσμοθεώρησης, στο επίπεδο της συνειδητής κομματικότητας (όχι ως αγελαίας ένταξης, αλλά ως ανώτερης βαθμίδας επιστημονικής ταξικής συνείδησης και στράτευσης), δεν πραγματοποιείται ποτέ αυθόρμητα, γραμμικά και ακαριαία.

Απαιτεί επίπονες, στοχευμένες, συστηματικές και οργανωμένες προσπάθειες, συλλογικές και ατομικές. Περνά από την βασανιστική άρση/διαλεκτική υπέρβαση επιμέρους αληθειών, αυταπατών, αμάθειας, ημιμάθειας και «κολλημάτων» αίροντας τα όποια στοιχεία λίγο-πολύ ασυνείδητης πίστης σε επίπεδο συνειδητής επιστημονικής κοσμοθεώρησης/πεποίθησης. Κάθε εμπλοκή/βραχυκύκλωμα της συνείδησης σε κάποιο ενδιάμεσο στάδιο αυτής της αντιφατικής πορείας εγκυμονεί κινδύνους δογματικών σχηματοποιήσεων κ.λπ.

Παντού συνωμότες και πράκτορες λοιπόν;

Σημαίνουν άραγε τα παραπάνω ότι οφείλουμε να επιδοθούμε σε μίαν άκρατη συνωμοσιολογία και πρακτορολογία, σε μια γενικευμένη καχυποψία, στο πλαίσιο της οποίας κάθε παρέκκλιση απ' την «ορθοδοξία» ενός εκάστου θα εκλαμβάνεται ως έναυσμα για κανιβαλικό πόλεμο όλων εναντίον όλων στην αριστερά;

Όχι βέβαια. Επ' ουδενί λόγω. Κάτι τέτοιο θα ήταν η καλύτερη ανταπόκριση στις πάμπολλες χειραγωγικές/διαλυτικές προσπάθειες, στο «διαίρει και

βασίλευε» του καθεστώτος.

Κομβικός και καταλυτικός ο ρόλος του διαλόγου για την κατάκτηση, εφαρμογή και ανάπτυξη της Επαναστατικής Θεωρίας!

Εκείνο που αποκτά ζωτική σημασία στις μέρες μας είναι η αυθεντική έρευνα και θεμελίωση της στάσης και της πράξης μας στη βάση της αυθεντικά επιστημονικής Επαναστατικής Θεωρίας και Μεθοδολογίας της εποχής.



Ο θεωρητικός αγώνας αποκτά εξαιρετική σημασία ως ουσιώδης πτυχή της νομοτέλειας της ιστορικής αναβάθμισης της θέσης και του ρόλου του υποκειμένου στην σύγχρονη εποχή και συγκυρία. Αυτή η νομοτέλεια συναρτάται και με την συνειδητή προσπάθεια εμπέδωσης ενός κλίματος αυθεντικά συντροφικού διαλόγου σε επιστημονική βάση, πέρα από διοικητικά επιβεβλημένα ταμπού, «κλειστά θέματα», δογματικά στερεότυπα και αγοραίες, αγελαίες/οπαδικές ιδεοληψίες του συρμού. Βλ. και [Πατέλης Δ. Μόνο επιστημονικά κάνουμε ελκτική δύναμη τον κομμουνισμό. ΚΟΜΕΠ Νο 2 Μάρτιος – Απρίλιος 2021, σ. 159 – 161.](#)

Η συντροφική διαλογικότητα για την από κοινού έρευνα και τεκμηρίωση της στρατηγικής προοπτικής και της αντίστοιχης τακτικής των κομμουνιστών, δεν αναιρεί την αναγκαιότητα επαναστατικής εγρήγορσης έναντι κάθε υπονομευτικής αναθεώρησης και δράσης. Τουναντίον, θέτει αυτή την εγρήγορση στη βάση της οργανικής διαλεκτικής ενότητας επαναστατικής θεωρίας και πράξης: όχι μόνο με ιεραρχικά εκτελεστικούς όρους, αλλά και στη λελογισμένη βάση του εσωκομματικού και δημόσιου επιστημονικού διαλόγου επί των κομβικών ζητημάτων της κοινωνίας και της επαναστατικής στρατηγικής & τακτικής.

Για τους επαναστάτες η θεωρητική συγκρότηση, η μεθοδολογία, δεν είναι κενή ρητορική, αλλά διέπει την ζωή τους σε όλες τις εκφάνσεις της.

Με αυτή την έννοια αποκτούν εξαιρετική επικαιρότητα τα λόγια του Λένιν (από το μυθιστόρημα του Καζακίεβιτς «Το γαλάζιο τετράδιο»):

«Η τακτική μας λοιπόν, είναι να λέμε την αλήθεια. Να λέμε την αλήθεια κι όταν ακόμη δεν μας συμφέρει, γιατί μόνο έτσι θα κάνουμε τον κόσμο να μας πιστέψει. Μόνο τότε δεν θα μπορέσει κανείς να μας βάλει κάτω, όταν λέμε την αλήθεια παντού και πάντα, σε όλες τις καμπές της, κι όταν μάθουμε να μην αποσιωπούμε τα πράγματα τάχα για “λόγους σκοπιμότητας”, αλλά να τα βροντάμε κάτω μ’ όλη τους τη γύμνια, έτσι όπως ακριβώς είναι κι όχι όπως θα ‘θελε η αφεντιά μας...».



Βλ. και [Πατέλη Δ. \(2015\). Νέο στάδιο, αλλαγές στη σύνθεση της εργατικής τάξης και “κρίση πολιτικής εκπροσώπησης”.](#)

Παράρτημα.

Για την ιστορία παραθέτω από

https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%A0%CF%81%CE%BF%CF%83%CF%89%CF%81%CE%B9%CE%BD%CE%AE_%CE%94%CE%B9%CE%BF%CE%AF%CE%BA%CE%B7%CF%83%CE%B7_%CF%84%CE%BF%CF%85_%CE%9A%CE%9A%CE%95 :

«Τον Μάιο του 1939 ο αρχηγός του ΚΚΕ Νίκος Ζαχαριάδης, έγκλειστος στις φυλακές της Κέρκυρας στην Αχτίνα θ', έπειτα από πληροφορίες νεοσυλληφθέντων που ανέφεραν πως ο Δαμιανός Μάθησης ήταν κι εκείνος πράκτορας των αρχών ασφαλείας, δίνει εντολή με τη συγκατάθεση των Νεφελούδη-Παρτσαλίδη στο μέλος του Πολιτικού Γραφείου Γιάννη Μιχαηλίδη να υπογράψει δήλωση ούτως ώστε να ελευθερωθεί, να ξανασυνδεθεί με τα παράνομα μέλη του κόμματος και να ξεκαθαρίσει το κόμμα από τους πράκτορες που δρούσαν στους κόλπους του. Ωστόσο, στη προσπάθεια σύνδεσης του με τον παράνομο μηχανισμό ο Μιχαηλίδης μπλέκεται στα δίκτυα της Ασφάλειας. Τότε, Μανιαδάκης και Τυρίμος αποφασίζουν τη ίδρυση του χαφιέδικου μηχανισμού και ο Μιχαηλίδης αναγκάζεται να συμμετάσχει[4].

Στην ίδρυση της ΠΔ κομβικό ρόλο παίζει και ο Δημήτρης Κουτσογιάννης (ψευδώνυμα Δημητριάδης, Ψαράς), καθοδηγητικό στέλεχος της Κομματικής Οργάνωσης Αθήνας (ΚΟΑ) του ΚΚΕ, υπεύθυνος του παράνομου τυπογραφείου του Ριζοσπάστη, ο οποίος ήταν πράκτορας των αρχών ασφαλείας από το 1927.[5][6] Ο Κουτσογιάννης κρατούσε μια “γιάφκα” του ΚΚΕ στην οδό Σύρου 27 στην Κυψέλη με την οποία είχαν συνδεθεί οκτώ μέλη του ΚΚΕ (Μπακόλα, Τιμογιαννάκης, Χρονόπουλος, Καραφύλλας, Γιώσης, Κατσίδου, Μπουκίδης και Τζωρτζάτος) που τον Οκτώβριο του 1939 είχαν έρθει παράνομα από τη Μόσχα, μέσω Παρισιού, με εντολή της Κομιντέρν να συγκροτήσουν νέα καθοδήγηση γιατί η υπάρχουσα είχε διαβρωθεί από την Ασφάλεια.[7] Η ΠΔ συγκροτείται τον Δεκέμβριο του 1939 και κάνει την επίσημη εμφάνισή της τον Ιανουάριο του 1940. Μάλιστα, αποφάσισε να εκδώσει και δικό της Ριζοσπάστη προκειμένου να προκαλέσει σύγχυση στους κόλπους των Κομμουνιστών.

Στην αρχική της συγκρότηση συμμετείχαν οι Δ. Κουτσογιάννης, Δ. Μαύρος, Δ. Μαλτσινιώτης, Μ. Τιμογιαννάκης, Ο. Μπακόλα και Στρ. Καραφύλλας. Αυτά τα άτομα (πλην Κουτσογιάννη και Μαύρου) αποτελούσαν τη βιτρίνα της ΠΔ και αγνοούσαν ότι είναι πιόνια της Ασφάλειας. Στην πορεία απομακρύνθηκαν οι Μαλτσινιώτης και Μαύρος, ενώ στην ηγετική ομάδα πέρασαν ο Γ. Μιχαηλίδης και ο Τ. Μύτλας. Πίσω βέβαια στα παρασκήνια τα ηνία κρατούσαν ο Μανιαδάκης, ο Παξινός, ο Τυρίμος και αργότερα ίσως και ο Μανωλέας.[8]

Η ΠΔ κατάφερε να επηρεάσει πολλά φυλακισμένα καθοδηγητικά στελέχη του ΚΚΕ, ακόμα και τον ίδιο το Νίκο Ζαχαριάδη, ο οποίος δεν υποψιαζόταν το ρόλο της, αλλά αντ’ αυτού υποψιαζόταν την -καθαρή- Παλιά Κεντρική Επιτροπή (ΠΚΕ), τον άλλο παράνομο καθοδηγητικό μηχανισμό του ΚΚΕ επί μεταξικής δικτατορίας. Επίσης και η ηγεσία των φυλακισμένων στην Ακροναυπλία (Ιωαννίδης – Θέος κ.α) υποστήριξαν ότι η καθοδήγηση του ΚΚΕ είναι η ΠΔ. Εντούτοις, υπήρχαν στελέχη του ΚΚΕ τα οποία κατήγγειλαν την ΠΔ, όπως ο Σπύρος Καλοδίκης,[9] ο θανάσης Κλάρας ο οποίος πέρασε ένα διάστημα από τους κόλπους της[10] και ο Πέτρος Ρούσος[11].

Η ΠΔ βρέθηκε σε έντονη αντιπαράθεση με την ΠΚΕ την καθοδήγηση της οποίας είχε ο Νίκος Πλουμπίδης από το Σανατόριο Σωτηρία που εκρατείτο, ενώ συνεχώς αντάλλασσαν κατηγορίες για χαφιεδισμό. Η ΠΚΕ αποκαλούσε την ΠΔ “η χαφιέδικη καθοδήγηση των Μ-Μ-Μ” (εννοώντας τους Μανιαδάκη-Μιχαηλίδη-Μιχελίδη). Ο ρόλος της ΠΔ άρχισε να αποκαλύπτεται στα τέλη του 1940, όταν ο πλαστός Ριζοσπάστης άρχισε να υμνεί τον Μεταξά και να αποκτά έντονο εθνικιστικό και φιλοκαθεστωτικό λόγο.[12]

Τελικά η δράση της ΠΔ έληξε λίγο μετά την έναρξη της γερμανικής Κατοχής το 1941. Το τελευταίο φύλλο του Ριζοσπάστη που εξέδωσε η ΠΔ κυκλοφόρησε τον Αύγουστο του 1941.[13] Συνολικά η ΠΔ εξέδωσε 16 φύλλα του Ριζοσπάστη.[14] Καθοδηγητής της από το 1939 μέχρι το 1941 ήταν ο Μιχάλης Τυρίμος[15]. Τον Μάιο του 1941 συγκροτήθηκε η λεγόμενη Νέα Κεντρική Επιτροπή, από στελέχη του κόμματος που απέδρασαν από τους τόπους κράτησής τους, που ξεκαθάρισε το τοπίο και έγινε η μόνη και αδιαμφισβήτητη καθοδήγηση του ΚΚΕ»...

[1] Εισοδισμός αποκαλείται η μέθοδος/πρακτική με την οποία κάποιος, διεισδύουν με προσχηματικό τρόπο σε μια αντίπαλη παράταξη (οργάνωση, κόμμα, συλλογικότητα) ώστε να αντλούν εσωτερική πληροφορία, να χειραγωγούν, να αλλοιώνουν, ή/και να ανατρέπουν, να υπονομεύουν εκ των έσω την όλη συγκρότηση

και δράση της.